

VEIKSMAŽODŽIAI

Įrašykite esamojo ir būtojo
kartinio laiko veiksmažodžių galūnes,
šaknies ar priesagos balses.

.....
Mokinio vardas, pavardė

.....
Klasė

Raketa ner_ pro žvaigždynų spiečius ir tankyn_s, pro tušč_s erdv_s, ir
galo skridimui nėra, ir nežinia, kur laivas nuneš... „O jeigu – sunerimsta
berniukas – laivas niekada jau nenut_ps, kas tada? Bet vos jis taip pagal-
voj_, raketa ima lėtinti greit_ ir ner_ nedidelės oranžinės planetos link.
Tada pakimba virš jos, o berniukas praspraudž_ galv_ pro langel_ ir, nuste-
bęs žiūri į nepaž_stamą žem_. Ant jos marguoj_ medin_i spalvingi namel_i.
Antai – dar labiau išpuč_ak_s Aurimas – atsiver_ vieno namelio dur_s, ir
išeina vyriškis. Bet... juk tai jo tėtis! Šit jis pastum_ geležinius vartelius, šie
linksmi cypтели ir panyra po pat raket_.

– Kur tu prapuol_? – klaus_ jis Aurim_. – Visur tavęs ieškojau,
šauk_u... Na, šok greičiau ant žemės ir trauksim_vakarienianti.

– O... O... – tyliai šnarpšč_ berniukas, – o kas jūs toks?

– Še tau kad nori! – nusikvatoj_vyriškis. – Savo tėvo nepaž_sta! Žiū-
rėk, ką tik baig_u statyti nam_, kuriame gyvensim_. Ir mamą čia parskra-
dinsim_, kai gr_š iš paskutinės pamainos. Tai šok žemyn, ko delsi?

– Bet... – vėl žiopčioj_ berniukas, – bet... jūs... tu... manęs vieno čia
tikrai nepaliksi?

– Na, ką tu, sūnau, – nusijuok_tėtis, ir Aurimui sugniauž_ gerkl_.

– O sak_k, tėti, – jis nori paklausti vieno svarbaus, paties svarbiausio
dalyko, tačiau gėdij_si, – sak_k, ar jau niekad degtinės...

– Neminėk man to žodžio! – priekaištingai linguoj_galv_tėtis. – Oran-
žinėj_palnetoj_ niekada neb_s šitų velnio laš_! O kam jie gali rūpėti, kai
šitiek įdomių darb_ čia lauk_! Pažvelk!..

Jis prieina prie vieno namelio ir nukel_ stog_. Viduj_ Aurimas pamato stalių dirbtuv_ su visa reikalinga įrang_ – nors pilis stat_k!

– Kaip nuostab_!.. – net užgniauž_ kvap_ Aurimui.

– Na, tai šok, ko delsi?

Ir jis atidaro raketos dur_s, pritup_ šuoliui, išties_ rankas ir jau lek_or_, kai...

Jauč_, kad jį glaudž_ glėb_je šiltos rankos. Prie jo pasilenkusi stovi mama. Ji juok_si ir verk_, verk_ ir juok_si.

– Tai turėjau baimės, – kalba. – Visur tavęs ieškoj_u... Kodėl pasislėp_i? Ką čia veik_i iki vidurnakčio? Ko tylėj_i, kai šauk_u?..